

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

KĀRENA VAITA

*Vēja
cuksti
stikla
lauskās*

KĀRENA VAITA

*Vēja čuksti
stikla lauskās*

KAREN WHITE

*The Sound
of Glass*

KĀRENA VAITA

*Vēja čuksti
stikla lauskās*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Va 180

Copyright © Harley House, LLC, 2015

Kārenas Vaitas romāna "Vēja čuksti stikla lauskās"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-884-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2017

Maniem vecākiem

Pateicības

Paldies visiem jaukajiem ļaudīm Bofortā Dienvidkarolīnas štatā par laipnību un silto uzņemšanu. Jo īpaši es pateicos *Rhett House Inn* personālam un Bofortas iedzīmtajai Nensijai Retai. Milzu paldies un cieši apskāvieniem Dī Felpsam par privātajām tūrēm un vietējās iedzīvotājas sniegto ieskatu tavā skaistajā pilsētā. Šī grāmata nebūtu iespējama bez tevis!

Īpašs paldies pilotam Sīvam Veiberam par man sniegto tehnisko informāciju saistībā ar lidmašīnām, lidojumu maršrutiem un visu citu, ko es vēlējos uzzināt. Licencētajai medmāsaī un sertificētai ilgstošas aprūpes medmāsaī Treisijai Ferovai, kam ir maģistra grāds pacientu aprūpē, – paldies par jūsu nenovērtējamo palīdzību visos jautājumos, kas šajā darbā saistās ar veselības jomu.

Paldies Meganai Vaitai un Alisijai Kelijai – manām izpētes biedrenēm –, kuras pavadīja mani braucienos uz Bofortu un pacietīgi gaidīja, kamēr es uzdevu nebeidzamus jautājumus tūrisma gidiem un izlasīju katru iegravēto uzrakstu uz itin visiem turienes kapakmeņiem.

Un ne mazāk svarīgi ir pateikties manām labākajām draudzenēm un autorēm Sūzantai Krendalai un Vendijai Veksai, kuru izpratne un prasme iedziļināties palīdzējusi man izstrādāt katru grāmatu iespējami labāk. Paldies, ka bijāt kopā ar mani no paša sākuma, kā arī pacēluma un kritienu brīžos – šajā vājpātīgajā rakstniecības darba laukā.

*Nav jābūt istabai, lai spoki tur mistu,
Un mājai nav jābūt;
Ir prātam gaiteni, kas šķērso
Pasauli materiālo.*

EMĪLIJA DIKINSONE

Prologs

BOFORTA, DIENVIDKAROLĪNAS ŠTATS
1955. GADA JŪLIJS

Ļaunas nojautas virmoja tveicīgajā nakts gaisā, brīdinot Īditu Heivordu par to, ka īsti kaut kas nav kārtībā. Kā ēna, kas aizzogas gar tukša nama durvīm, vai bultas nodrebēšana, kad durvis liekas droši aizslēgtas. Tiklīdz Īdita pamanija kustību aiz atvērtā bēniņu loga, uz muguras viņai uzmetās zosāda. Dvaša sastinga neizelpota, gaidu aizkavēta; likās, ka locekļus dursta sīkas adatiņas.

Skatiens aizslīdēja projām no otas un sīciņā sarkanās krāsas piliena, ko viņa bija uzšļakstījusi uz iestīvinātā, baltā lelles kokvilnas naktskrekla, un apstājās pie vēja zvaniem, kurus viņa pati bija izveidojusi no jūras stikla un piekarinājusi ārpusē aiz loga. Tveicīgais un nekustīgais Dienvidkarolīnas vasaras gaiss bija sastindzinājis katru kustību, un tā tas turpinājās jau mēnešiem ilgi. Tagad toties radās sajūta, ka vēja zvani iedžinkstas, neredzamas vēja rokas sakustināti. Spilgti gaišzilie un zaļie stikla gabaliņi sašūpojās kā smilgu skaras lietus laikā.

Īdita paraudzījās uz durvīm, iedomādamās, ka varbūt atgriezies vīrs. Viņam nepatika aizslēgtas durvis. Sasitumu vietas, zilumi uz rokām, kas bija veiksmīgi paslēpti zem garām piedurknēm, tagad likās atgādinām par sevi, atmiņu uzplēsti. Īdita nosvieda otu, gandrīz nepievērsdama uzmanību sarkanās krāsas šlakatai leļļu mājas izmēra istabā, ko

bija sākusi pārveidot. Viņa pārņēma dedzīga vēlme brāzties pie durvīm, atbultēt tās un steigties lejup uz virtuvi pie sava šūšanas piederumu groziņa, kamēr Kelhūns vēl nav sācis interesēties, kur viņa palikusi.

Viņa tik tikko bija paguvusi noslīdēt no krēsla, kad debesis saplosīja sprādziens un augstu gaisā uzšāvās uguns mēles, apgaismojot upi un māršas pie tās, apdzēšot zvaigžņu gaismu un sūtot izplūdušus zibšņus cauri pienaini dumakainajam vēja zvanu stiklam. Kopā ar satricināto gaisu salīgojās stikliņi, maigi iedziedādamies – par spīti debesis notiekošajai iznīcībai. Un tad līdzīgi svētku raķetēm pār zemi sāka lit uguns lietus, un gaismas bumbiņu miriādes, saskārušās ar ūdeni, pārvērtās baltos tvaikos.

Sikāku eksploziju trokšņi atbalsojās pāri upei, kur migrantu mājokļi drūzmējās krastmalā cits pie cita kā putni; to jumti un sausie pastmarkas lieluma zālāji bija viegla barība izsalkušajām liesmām, kas gāzās no debesīm.

Cik tālu vien spēja, Īdita izliecās ārā pa logu; kaut kur jau kauca ugunsdzēsēju automašīnas sirēna. Viņa dzirdēja cilvēkus kliezdam un skaļi sasaucamies un saoda kaut ko neiedomājamu. Kaut ko tādu, kas līdzinājās vieglai degošas malkas smaržai, bet bija sajaukusies ar sīvu aizsvilušās degvielas smārdu. Īdita atcerējās, ka dzirdējusi lidmašīnas dūkoņu, kad strādāja ar lelli, un viņai bija radusies sajūta, ka zeme ir sakustējusies. Likās, ka viņa zina, kas tajā brīdī krita lejup no debesīm.

Virš Īditas galvas atskanēja troksnis, tam pievienojās skaņa, kas liecināja, ka pa jumtu uz leju slīd kaut kas smags un atsitas pret notekcauruli. Tad šī skaņa pārtrūka, un Īdita iztēlojās, ka šis priekšmets, lai kas arī tas būtu, ir piezemējies dārzā mājas otrajā pusē.

Īdita skrēja ārā no istabas, kaut gan uz gurniem esošie kurpju zoļu izmēra zilumi stipri kavēja pārvietošanos; viņa

teju noslidēja pāri pusei pakāpienu uz otro stāvu, kur savā gultiņā gulēja viņas trīs gadus vecais dēls Sīdžejs – laimīgā neziņā par to, ka visapkārt debesis gāžas pār zemi. Īdita pacēla dēlēnu kopā ar zīdaiņa sedziņu, ko puisēns bija nolietojis jau gluži plānu, taču atteicās no tās šķirties. Sieviete izbaudīja sajūtu, ko sniedza dēla siltā, nosvidušā augumiņa piekļaušanās viņai. Izliekoties nedzirdam zēna šņukstēšanu, Īdita, cik ātri vien spēdama, kopā ar bērnu steidzās uz mājas priekštelpu.

Viņa atrāva vaļā nama parādes durvis, nostājās uz plātās verandas un raudzījās cauri dārzam, pāri ielai uz upi, kura izskatījās asiņojam kontrastā baltajiem tvaikiem, kas pacēlās no tās. Īditas kaimiņi straumēm vien plūda uz upes krastu, itin kā visa nelaime būtu notikusi citur, nevis saistītos ar viņu pašu pagalmiem. Īdita devās uz ielas pusi, tomēr nesevoja kaimiņu paraugam, bet nolēma pārbaudīt, kāds tagad izskatās viņas mājas jumts. Varbūt to pārņēmušas liesmas.

Tomēr Īdita ieraudzīja to pašu skatu, ko bija redzējusi, kad gandrīz pirms astoņiem gadiem ieradās sava vīra mājā Kraujā. Tumšais nama jumts precīzi izcēlās uz debesīm, kas salīdzinoši likās pavisam niecīgas.

Piespiedusi savu mazo zēnu pie pleca, Īdita piesardzīgi izgāja pa dārza vārtiem uz piebraucamā ceļa pie mājas. Viņa mēģināja ieraudzīt, kas gan nokritis no debesīm, un iedomājās, ko darītu, ja patiešām atrastu kaut ko degošu. "Varbūt vajadzētu to dabūt ārā no liesmām, izmantojot dēlēna sedziņu? Vai iemest mājā un noskatīties, kā tas sadeg."

Īdita paraudzījās uz savu puķu dārzu – vienīgo vaļasprieku, ko Kelhūns bija atbalstījis. Osmanti un citronkoki, kuru smarža gandrīz pārmāca dīvaino izgarojumu smārdu, kas viļņoja viņai pretī.

Pilnmēness gaisma vadīja Īditu pa baltiem akmeņiem

noklāto taku garām viņas rozēm un budlejām, kas auga jau tuvāk mājai. Uz turieni, kur, kā Īdita bija iedomājusies, vajadzētu atrasties nokritušajam priekšmetam. Lai kas tas arī būtu.

Kāja atsitās pret kaut ko smagu un cietu, un Īdita atcerējās, ka ir izskrējusi ārā tikai mājas čībās. Un tad Īdita ieraudzīja no kāda ķermeņa norautu roku, kuras dūrē bija iegūlusī roze. Viņa piespieda plaukstu pie sirds, lai liktu tai pukstēt kaut mazliet lēnāk, kad bija atskārtusi, ka roka pieder no marmora veidotajai svētā Miķeļa statujai. Šis svētais vēroja Īditu kopš tās pirmās reizes, kad viņa bija sapratusi, ka viņai būs nepieciešama aizsardzība.

Viņa pamanīja pārējo statujas daļu guļam ar augšupvērstu seju uz takas kopā ar ozola zariem. Akmens svētā neko neredzošās acis mēness gaismā izskatījās tukšas. Īdita paspēra soli tuvāk, lai novērtētu nodarītos postījumus, un kāja atsitās pret kaut ko cietu un stabilu, ko slēpa smaržīgo bukšu zaru ēna.

Vēl citas sirēnas pievienojās kakofonijai, kas bija pārņēmusi kluso pilsētu. Īdita pietupās uz akmeņainās takas un troksni likās tik tikko dzirdam, jo viņas skatiens pilnībā bija pievērstas brūnam ādas čemodānam, kas stāvus bija piezemējies viņas dārzā, itin kā gluži negaidīti būtu ieradies kāds neaicināts viesis.

Kamēr Īdita apsvēra iespējamo rīcību, Sidžejs kļuva nemierīgs. Nevēlēdamās izlaist no rokām dēlu, bet negribēdama arī atstāt čemodānu, viņa piespieda zēnu sev klāt ar kreiso roku, par spīti trulajām sāpēm, ko radīja sasitumi ribu apvidū, un satvēra čemodāna rokturi. Īdita piesardzīgi mēģināja to pacelt, lai pārlicinātos par tā svaru. Izrādījās, ka tas ir vieglāks, nekā varētu spriest pēc izskata. Uz priekšu Īdita virzījās lēnām un pa mājas pagalma puses kāpnēm ienesa savu atradumu tukšajā virtuvē.